

Sygn. akt I C 2549/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maciej Plaskacz

Protokolant sekretarz sądowy Karolina Komorowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko **B. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2549/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 czerwca 2017 r. (k. 3-5) wniesionym do Sądu Rejonowego w Chełmnie powodowy (...) sp. z o.o. w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego B. K. kwoty 2.362,99 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Wyjaśnił, że nabył w drodze przelewu wierzytelność Wyższej Szkoły (...) w Ł. wobec pozwanego z tytułu nieuiszczonych opłat za studia.

Nakazem zapłaty wydanym dnia 8 września 2017 r. w sprawie I Nc 883/17 (k. 63) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Chełmnie uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Wskazany nakaz zapłaty został zaskarżony w całości sprzeciwem przez pozwanego (k. 69-73), który wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia oraz zakwestionował roszczenie co do zasady i co do wysokości.

Postanowieniem z dnia 30 października 2017 r. (k. 76) Sąd Rejonowy w Chełmnie na zarzut pozwanego stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu.

W piśmie procesowym z dnia 17 stycznia 2018 r. (k. 90-94) strona powodowa odniosła się do zarzutów pozwanego, a w piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2018 r. (k. 101-102) pozwany podtrzymał swoje zarzuty.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 18 września 2009 r. B. K. zawarł z Wyższą Szkołą (...) w Ł. umowę o świadczenie usług dydaktycznych, w której zobowiązał się uiszczać m.in. roczne czesne, które mogło być płatne w miesięcznych ratach do 10. dnia miesiąca.

Dowód:

Umowa – k. 38

Pozwany nie uregulował następujących płatności z tytułu czesnego:

- w kwocie 320 zł za październik 2009 r.,

- w kwocie 320 zł za listopad 2009 r.,

- w kwocie 320 zł za grudzień 2009 r.,

- w kwocie 320 zł za styczeń 2009 r.

Dowód:

Zestawienie należności – k. 52

Umową z dnia 19 stycznia 2017 r. Wyższa Szkoła (...) w Ł. sprzedała (...) sp. z o.o. w W. m.in. wierzytelności przeciwko pozwanemu.

Dowód:

Umowa z załącznikiem – k. 31-32

Sąd zważył, co następuje:

W zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy stan faktyczny pozostawał między stronami bezsporny i został ustalony na podstawie dokumentów o niekwestionowanej przez strony wiarygodności.

Umowa między cedentem a pozwanym została zawarta pod rządami ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst pierwotny: Dz.U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.). Kwestia przedawnienia roszczeń o opłaty za studia lub usługi edukacyjne została w sposób wyraźny uregulowana w art. 160a Prawa o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym roszczenia wynikające z umowy przedawniają się z upływem trzech lat. Przepis ten znajduje zastosowanie zarówno do umów między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia zawieranych tak przez uczelnie publiczne, jak i przez uczelnie niepubliczne. W ustępie 1 art. 160a znajduje się wprowadzenie odwołanie jedynie do przepisów regulujących opłaty w uczelniach publicznych, niemniej jednak w ust. 5 art. 160a ustawy uregulowano *expressis verbis* tryb określania wzoru umowy w uczelniach publicznych i niepublicznych. Trudno byłoby wyjaśnić taki sposób ukształtowania treści art. 160a ust. 5 ustawy inaczej niż przez przyjęcie, że cały powołany przepis stosuje się do wszystkich rodzajów uczelni.

Przywołany art. 160a został dodany do ustawy z dniem 1 października 2014 r., wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1198). W przepisie przejściowym umiejscowionym w art. 32 ustawy nowelizującej przewidziano, że do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wykładni przepisów o przedawnieniu roszczeń o czesne dokonał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 grudnia 2017 r., III CZP 74/17 (uchwała wraz z uzasadnieniem dostępna obecnie pod adresem: (...)orzecnictwo/orzeczenia3/ (...)20czp%2074-17.pdf). Sąd Najwyższy zajął stanowisko – odmiennie niż we wcześniejszej uchwale z dnia 21

października 2015 r., III CZP 67/15 – że analizowane roszczenia nie podlegają ogólnemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, a przed wejście w życie art. 160a ustawy istniały istotne argumenty za stosowaniem dwuletniego terminu przedawnienia wynikającego z art. 751 pkt 2 k.c. lub trzyletniego terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą. Dodał, że celem określenia w art. 160a ust. 7 ustawy terminu przedawnienia roszczeń o czesne nie była zmiana dotychczasowego terminu przedawnienia tych roszczeń – jego skrócenie lub wydłużenie, lecz jedynie usunięcie dotychczasowych wątpliwości co do terminu ich przedawnienia się przez jednoznaczne jego określenie. Uwzględniając siłę podniesionych przez Sąd Najwyższy argumentów oraz moc przekonywania wynikającą z podjęcia uchwały z dnia 8 grudnia 2017 r. po starannym rozważeniu stanowisk prezentowanych wcześniej, Sąd w rozpoznawanej sprawie przyjął trzyletni termin przedawnienia dla dochodzonych roszczeń. Wynika on z zakwalifikowania tych roszczeń do kategorii roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Działalność uczelni w zakresie prowadzenia płatnych studiów nosi cechy działalności gospodarczej na gruncie prawa prywatnego w postaci zawodowego, stałego i powtarzalnego charakteru składających się na nią działań oraz podporządkowania ich zasadzie racjonalnego gospodarowania. Z uwagi na autonomiczny charakter pojęcia działalności gospodarczej w prawie prywatnym na przeszkodzie takiej kwalifikacji nie stoi przepis art. 106 ustawy, którego stosowanie ogranicza się do kwalifikacji działalności uczelni na gruncie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (por. uzasadnienie przywołanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2017 r., III CZP 74/17, oraz przytoczone tam orzecznictwo).

Z podanych względów należy przyjąć, że roszczenia pierwotnego wierzyciela stały się wymagalne w okresie od października 2009 r. do stycznia 2010 r. oraz uległy przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu, tj. w okresie od października 2012 r. do stycznia 2013 r. Jako że powództwo zostało wytoczone w czerwcu 2017 r., podniesiony zarzut przedawnienia okazał się zasadny, a powództwo podlegało oddaleniu jako przedawnione na podstawie art. 117 § 2 w zw. z art. 118 k.c., o czym orzeczono sentencji wyroku.

Sąd nie zamieścił w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu, gdyż pozwany – mimo wygrania procesu w całości – nie zadeklarował poniesienia kosztów procesu w rozumieniu art. 98 k.p.c.